

at Staten er villig til at yde en Anerkendelse til dem, som have arbejdet for denne Sag gennem en lang Række af Aar, naar Kræfterne ikke længere slaa til, tror jeg, at vi yde dem Støtte og Hjælp, og netop derved tror jeg, at vi opfordre og opmuntre Folk til at tage fat paa denne Opgave. Jeg vil derfor gerne med disse faa Bemærkninger henstille til den højtærede Kultusminister, at han vil tage velvilligt paa denne Sag, og at han eventuelt vil henstille til Finansudvalget, om det ikke var muligt, at denne Frk. Karen Mortensen kunde faa en Understøttelse paa Finansloven i Aar, saa at den altsaa blev indsat til Finanslovens anden Behandling.

Den anden Sag, jeg vil tillade mig at gøre et Par Bemærkninger om, er et Spørgsmaal, der ogsaa under denne Finanslovdebat har været fremdraget af flere ærede Medlemmer, nemlig Spørgsmaalet om at afløse den nuværende Alderdomsforsørgelse med en almindelig Folkeforsikring efter Princippet Hjælp til Selvhjælp. Det ærede Medlem fra Otterup (N. C. Rasmussen) var forleden Aften i sin Tale inde paa det Spørgsmaal, og jeg kan i alt væsentligt slutte mig til de Udtalelser, han der fremsatte, for Resten ogsaa til hans Udtalelser om, at den nuværende Alderdomsforsørgelse i enkelte Tilfælde kunde virke og virkede demoraliserende. Det ærede Medlem sagde jo ikke, at Alderdomsunderstøttelsesloven i alle Tilfælde virkede demoraliserende; imidlertid fremkaldte netop dette Udtryk af det ærede Medlem straks et Tilsvær fra det ærede Medlem fra Fakse (Stauning), hvori han blandt andet udtalte, at det var en i høj Grad mærkelig Tale af en Husmand, vi der havde hørt. Det er denne Udtalelse, som har givet mig Anledning til at fremsætte et Par Bemærkninger ogsaa om dette Spørgsmaal, idet jeg ikke finder, at denne Udtalelse var særlig mærkelig. Naar man som praktisk Kommunalmand, hvad enten man er Husmand eller Gaardmand, arbejder med dette Spørgsmaal om Alderdomsforsørgelsen, saa kommer man snart til den Erkendelse, at der virkelig er Tilfælde, hvor den nuværende Lov kan virke demoraliserende. Man træffer ikke saa sjælden Folk, som godt kunde have sparet noget sammen, til de bleve gamle, men som ikke brød sig om det, fordi de ræsonnere som saa: Det er lige meget; naar vi blive 60 Aar, henvende vi os til Kommunen, og vil den ikke give os det nødvendige, skulle vi nok vide at gøre saa megen Kvalm, at den nok

skal komme til det. Der er noget demoraliserende i dette, og det komme vi ikke bort fra, saa længe Alderdomsforsørgelsen hviler paa det nuværende Princip. Der kan i denne Forbindelse ogsaa nævnes en anden Side af Sagen, som maaske ikke kan betegnes som demoraliserende, men dog i mange Forhold virker højst uheldigt, nemlig dette, at vi paa den anden Side have ikke saa ganske faa Folk, som ikke kunne og ikke ville forlange nogen Hjælp og hvis de endelig have faaet nogen, saa ikke ville og ikke kunne bekvemme sig til at forlange noget mere. De ville hellere lide Nød end henvende sig til Sogneraadet om at faa Understøttelsen forhøjet, og i de fleste Tilfælde er Sogneraadet ude af Stand til at yde større Hjælp, naar der ikke foreligger Andragende fra vedkommende selv. Det er disse Forhold, som gøre, at man, selv om man er Husmand, godt kan se det uheldige i de nuværende Forhold. Men en af Grundene til, at netop Husmændene kunne se, at det Forhold ikke i Længden kan vedblive at gaa, er jo da ogsaa dette, at siden vi fik Loven om den kommunale Valgret, er der rykket en Stab af Husmænd ind i de kommunale Raad Landet over, og efterhaanden som de ere komne med i det praktiske Arbejde, faa ogsaa de Øje for de Skavanker, hvoraf jeg allerede har peget paa enkelte, og som jeg kunde nævne flere af.

Jeg maa maaske i denne Forbindelse indskyde en lille Sidebemærkning til det ærede Medlem fra Fakse (Stauning). Det er jo muligt, at han ikke har været saa opmærksom paa det Forhold, jeg her rører ved, nemlig, at Husmændene i stort Tal ere rykkede ind i de kommunale Raad Landet over, det er muligt, da det, som bekendt, ikke er ved hans Partis Hjælp, at vi ere rykkede derind; man vil huske, at de stemte imod denne Lov i sin Tid, og det er altsaa ikke dem, Husmændene kunne takke for, at de nu i stort Tal ere rykkede ind i de kommunale Raad; men saaledes er det nu. Imidlertid, de ere komne derind, og efterhaanden som de komme derind, gøre de snart den Erfaring, naar Talen er om Alderdomsunderstøttelse, at det vil i det lange Løb være ønskeligt at komme ind paa andre Veje. De se da, at Stat og Kommune nu i Øjeblikket ofre en halv Snes Millioner Kroner til Alderdomsunderstøttelse, og at dette Beløb vokser, kan man vel godt sige, med et rundt Tal, med $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig. Og de se endvidere, at denne stærke Stigning skulle Husmændene selvfølgelig være med at be-